

*Життєвий шлях
Бондаренка
Миколи Павловича*

Я хочу розповісти про повсякденне життя звичайного середньостатистичного мешканця України.

У 60-х – 80-х рр. звичайне населення жило своїм повсякденним життям, не пов'язаним із визначними подіями загально-державного значення та офіційними публічними церемоніями. Для інтелігенції, робітників, селян, чиновників найнижчого рівня воно зводилося здебільшого до вирішення побутових проблем.

Бондаренко Микола народився 14 квітня 1944 року у селищі Бруски Могильовської області, республіки Білорусь. У цей час на території цієї країни йшли бойові дії проти німецьких окупантів. Сім'я Миколи Павловича ховалася від фашистів у лісі, де і з'явилося на світ маля.

Бондаренко Миколай Павлович провів дитинство як звичайна малеча. В школу пішов у 1951 році. Кожного дня він проходив пішки 10 км, щоб отримати знання. В період післявоєнних років сім'я жила дуже бідно, тому йому довелося закінчити тільки 7 класів та піти навчатися у будівельне училище.

Після того як Микола отримав диплом зі спеціальності «Камінчик», відразу ж поїхав працювати будівельником до Казахстану. Комсомольські будівництва стали дієвою формою участі молодого покоління в розвитку продуктивних сил, прикладом позитивного ставлення до праці. Хлопці та дівчата самовіддано трудилися на будовах, які були хорошою школою життєвого досвіду і кузнею кадрів. При цьому основними мотивами молоді були патріотичний настрій і юнацький романтизм, гордість за виконання дійсно важливою і потрібною для країни роботи.

З 1963 по 1966 р. Микола Павлович проходив військову службу у Хабаровську. В армії він зарекомендував себе як відповідальний солдат. Під час служби Микола також працював шофером у підрозділі «Авторота», який займався прокладанням доріг.

У 1967 році Микола повернувся до Казахстану у складі будівельної бригади. Тут він зустрів незвичайну українку Ніну. Це було кохання на все життя. Вони пройшли не простий шлях але цікавий та яскравий.

У 1968 році сім'я відмовляється від житла у Казахстані та переїжджає до України. Микола влаштовується робітником на Красноградський м'ясокомбінат, де працював до пенсії. В той час дружина була вагітна. Жили вони в гуртожитку декілька років. До сих пір він з жахом згадує як ночі не давали їм спати величезні чорні таргани. В 1978 Микола Павлович від підприємства отримав двокімнатну квартиру. Умови життя родини помітно змінювалися під впливом науково-технічної революції. У нього проникали нові стандарти життя. Неодмінними атрибутами повсякденного життя стали телевізори та радіоприймачі.

Майже усі вихідні родина проводила на природі. Під час відпусток вони подорожували по країнам.

На усі свята збиралися з найкращими друзями у своїй квартирі.

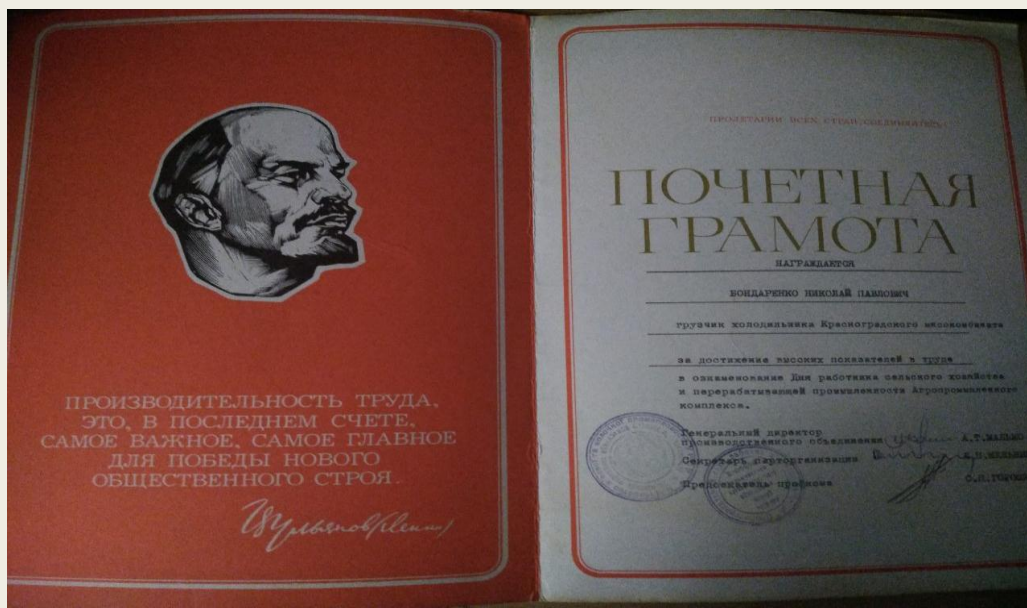
Завдяки телебаченню спорт вийшов за межі стадіонів. Мільйони людей захоплювалися перемогами футболістів улюблених команд. Не винятком був Бондаренко Микола. Бондаренко Микола грав за збірну Казахстану та Красноградський клуб «Факел» на позиції центральній захисник.

У 1985 р. як найкращий працівник року Микола отримав
путівку до Індії на 10 днів.

За сумлінну працю та багаторічний досвід Микола Павловіч був нагороджений Почесною грамотою та медаллю «Ветеран праці»

Ніхто й ніщо на місці не стоїть,
Усе в житті іде, усе минає,
Зі швидкістю гепарда час біжить,
І тільки пам'ять вічність зберігає.

І тільки в ній ми юні та малі,
І тільки в ній ми є самі собою,
І тільки в ній наші минувші дні
Просякнуті довірою й любов'ю.

Із кожним днем наше життя летить,
Не обертаючись, вперед, на зустріч щастю.
Із кожним днем наша душа тремтить,
Бо хоче знов в дитинства дні прекрасні.

І хай минають наші довгі дні,
І хай пройдуть наші короткі ночі,
Лиш спогади залишаться одні,
Бо пам'ятати щастя кожен хоче.